

Utdrag ur romanen "Fria händer" av Ulric Alstermark

Hon satt kvar i soffan en stund. Jämförde gamla minnen med nya. Bet bort skinn från insidan av läppen, noterade hur ena näsborren sakta täpptes. När Verdi efterträdde Stravinskij reste hon sig och hämtade en täckjacka från garderoben. Därefter gick hon fram till balkongdörren, öppnade och klev ut på den bleka plastmattan. Vindarna hade redan blivit kvällskyliga, så hon skyndade sig att ta på jackan.

Det var sällan som hon stod på balkongen och hämtade luft. Hon undrade varför, tog ett steg närmare det svarta järnräcket och såg sig omkring. En smal kille i skinnjacka kom gående med en cykel som saknade sadel, en silverhårig herre i trenchcoat hytte finger åt sin foxterrier och en storbystad kvinna småsprang mot busshållplatsen med en gitarr i händerna. Det luktade svagt av svavel och den trötta solen höll på att bäddas in i askgråa moln. Borta till höger tutade det om en backande DHL-bil.

Alla fönster i hyreshuset mittemot. En del som det lyste ifrån, en del som bara var spöklika skuggrum. Clara fylldes av obehag när hon tänkte på alla liv som levdes så tätt inpå varandra, att en tunn vägg var det enda som behövde skilja eufori från melankoli. Och kanske var det någon med liknande tankar som gläntade på gardinen i denna stund, bedömde henne själv som en tragisk balkongfigur med fyrkantigt dussinliv.

Men om hon hade fixat håret och klätt sig i en liten svart? Målat läpparna signalröda och plockat fram en cigarett utan filter? Återgått till Stravinskij, höjt volymen och ställt sig mitt på balkongen med rak rygg och framskjuten haka, rökt med teatrala rörelser och kanske burit hatt? Hade hon inte blivit en gästande Coco Chanel då, ett förmodat lejon med makt och unikt liv som bara tillfälligt visade sin figur på balkongen för att skapa en svår kontrast med konstnärligt värde?

Clara fnös, precis som hennes syster nyss hade gjort, men kunde inte låta bli att le i smyg åt bilden av sig själv som Coco.

Ett fönster några meter till vänster öppnades, och tonerna från årets popslända släpptes ut. Refrängen lät som en barnramsa, fick Clara att fly scenen.

Inne i lägenheten ekade fortfarande telefonsamtalet, som en påminnelse om att steg ett var taget. Och att steg två snart borde tas.

Kullafrid. Att hon hade hamnat där, eller sökt sig dit. Hur gammal var hon? Sextiofem? Nej, sextiosex. Clara tog ett hackigt andetag och försökte att återfinna den kärna i obehaget som

var värd att kämpa för. Rotade i dikten, lyssnade på mellanradsorden, besvor humörets svängningar.

Hon skulle. Så var det bara.

Väskan stod lutad mot väggen i hallen. Hon gick fram till den, lyfte upp metrikboken och diktsamlingarna. Pärmarna var kalla, och blicken sökte sig mot toalettdörren. Värmen därinne, och ... Hon gick in på toaletten, ställde sig vid det lilla badkaret intill duschkabinen. Längre ratat, men nu förföriskt. Tid fanns, så hon la ifrån sig böckerna på träpallen. Lutade sig sedan ner och tryckte proppen på plats. Vred värmeregulärets röda pil mot femtio grader och skruvade några varv på kranratten. Först kom vattnet stötvis, som om det spottades fram, men sedan skapades ett jämnt flöde som fyllde karet i god takt. Ljudet var sövande.

Clara stängde dörren. Tog av sig kläderna, la dem på tvättkorgen. Vattennivån steg, ljudet blev dovre och spegeln fick immiga kanter. Hon hade ingen badolja, utan hällde i flytande tvål som efter en stund la sig som ett tunt lödder på vattenytan. Det luktade vanilj och apelsin, och när karet var fyllt till tre fjärdedelar steg hon i. Det knakade om emaljen och hettan chockade huden, men det var skönt och hon sjönk ner mot den lite skrovliga botten. När vattennivån hade stigit ytterligare några centimetrar stängde hon av kranen och sträckte sig efter en handduk som hon vek ihop och använde som nackstöd.

Hon var tvungen att ha benen böjda, och knäna stack upp över ytan som kobbar och knottrades. Kroppsställningen och det brännande vattnet som kom åt överallt väckte en stickande känsla av förbjudenhet som hon bejakade och bekämpade på samma gång. På rygg och blottad, rödflammig.

Handen som beordrade sig själv att glida över armens hud, krama ibland och nypa. Vandra vidare, massera låren och komma åt ena skinkan, sedan snett upp över magen och undersidan av armen som klämde bröstet. Fingrarna som tryckte sig mot halsen och nacken, vågorna i vattnet som fortplantade sig i hela kroppen och munnen som flämtade till, behölls öppen. Rysningar, kittlingar, kluckande läten och stänk mot golvet, blött.

Andfådd sedan, pulsslåg i näsan och tjock saliv i svalget. Hon lyfte upp armarna, lutade dem mot badkarets kalla kanter. Tittade bort mot dörren, handtaget. Stängd, och droppar på spegeln nu, rinnande.

Hon blundade. Svalde och förde knäna mot varandra. Lyssnade efter röster, hörde inga. En tomhet utvidgades, överläppen skälvde till. Så stilla.

Det gick tid, och vattnet blev ljummet. Hon öppnade ögonen, såg böckerna på pallen. Nära, men långt bort. Så behagligt att ligga orörlig, ändå satte hon sig upp, vek sig dubbel. Sträckte ut handen, fick tag på den tunnaste diktsamlingen. La sig tillrätta igen, öppnade boken.

Omsluten av vattnet, och orden. Smidiga ord som sprang på tå, korsade varandras vägar som i en välkoreograferad dans. Och böjningar och sträckningar, hopp och spela död. Dynamik, spänst, vaga antydningar som följdes av bestämda påståenden.

En droppe som släppte taget om kranens blanka stål, det ödesmättade ploppet som följde. Lyriken som vit eller svart magi, och hur skulle egentligen "klaustronomad" tolkas?

Clara doppade handen, strök den över pannan och kinden. Fingrarna genom håret, sedan, en gäspning och synfältet som grumlades. Hon vände blad och blinkade tillbaka skärpan, läste stroferna i fel ordning. Bokstavsrimmen och rytmen, upprepningarna och ...

... någonting från andra sidan av dörren. Svagt, svagt, men ... jo. Ett ljud. Ett metalliskt och skrapande ljud, ibland lägre ibland högre.

Plötslig frossa, och bröstvärtorna styvnade till små stenar. Hon la försiktigt ner boken på golvet, tog sedan stöd mot badkarskanten och reste sig upp. Klev ur karet, ställde sig på mattan framför toalettstolen. Lyssnade.

Tystnad. Ingenting. Men sedan ljudet igen, inte direkt utanför men ändå nära. Clara ryckte tag i en handduk, torkade hastigt av sig. Fick på morgonrocken, knöt skärpet. Låste dörren och lyssnade. Ljudet som tilltog, därefter tystnade. Tystnade, och var tyst länge. Borta?

Väntade. Två minuter, kanske fem. Hade hon inbillat sig?

Hon väntade lite till, greppade därefter tvålumpen av marmor. Ställde sig bredbent och spände armen. Låste upp, tryckte ner handtaget och puttade till dörren.

Hallen. Tom. Hjärtat stångade. Inget ljud. Hon gick framåt, handen hårt om tvålumpen, beredd. Steg för steg, ingen i vardagsrummet, men ... där! Där på mattan intill ytterdörren. En röd ros.

Clara sänkte handen med tillhygget, smög fram till dörren och såg ut genom titthålet. Ingen där. Hon andades ut, böjde sig ner och ställde ifrån sig tvålumpen. Lyfte rosen. Likadan som de andra två, men ... ett snöre. Ett snöre som var hårt knutet om stjälken, rakt över en tagg, och som ledde ... upp till och ut genom brevinkastet. Hon drog instinktivt i snöret, halade in en hel meter, men sedan var det något som tog emot, liksom dunsade mot dörrens utsida. Vad? Hon släppte tillbaka snöret en decimeter och drog till hårdare, men bara med en något högre duns som resultat. Ögat mot titthålet igen, men linsen var inte tillräckligt vidvinklig, det gick inte att se rakt neråt.

Ut i köket, saxen från lådan och tillbaka till dörren. Hon klippte av snöret en centimeter från stjälken, lät rosen ligga kvar på mattan. Korsade armarna och lutade sig mot väggen. Funderade åt ett håll, åt ett annat. Tog beslut och fyllde lungorna med luft.

Efter att ha kikat i titthålet ännu en gång låste Clara upp dörren. Öppnade den och stack ut huvudet. Ingen syntes till, och från trapphuset hördes bara det vanliga vindsuset. Så hon slank ut, satte fötterna mot det grusiga stengolvet. Och när hon vände ryggen mot hissen och sänkte blicken möttes hon av ... en apa. En gapande apa, med armarna utsträckta som inför en kram. En svart tygapa, och det vita snöret spände hårt om magen på den.

Och. Hon kände igen den.

Med mekaniska rörelser plockade Clara upp apan från golvet, drog till sig snöret och blev sedan stående med uppdragna axlar. Hon stirrade på de gulnade tänderna, det breda bröstet. Famlade efter fästen i minnet, någonting som kunde leda henne rätt i tiden.